

cena zúročí ve smyslu §§ 29 a 59 náhr. zák. od 16. listopadu 1924 a že v rozvrhovém usnesení jest uvedeno, že se úroky platí pololetně pozadu. Ale, jak první soud již k tomu poukázal, splatností úroků nenastává ještě povinnost platiti úroky ze splatné úrokové částky. Jen u splatné jistiny běží ode dne splatnosti úroky z prodlení (§ 1333 obč. zák.), ale o nároku na úroky z úroků lze mluvit jen tam, kde zákon takový nárok uznává; jest tu dbáti předpisů zák. čís. 62/1868 ř. zák. v doslovu zákona čís. 77/1885 ř. zák. Podle těchto předpisů směji býti žádány úroky z úroků, byly-li výslovně smluveny, nebo byly-li splatné úroky zažalovány, u těchto od doručení žaloby. O žádný takový případ tu nejde, z citace §§ 29 a 59 náhr. zák. v dohodě ze dne 2. června 1925 a v rozvrhovém usnesení nelze dovozovati ujednání o placení úroků z úroků, neboť předpisy ty o nich nemluví a smluvené úroky od 16. listopadu 1924 byly bez žaloby zaplacený. Nejde ani o případ čl. 291 obch. zák., ano mezi stranami není obchodního spojení (vyjednání, vyplacení a zúročení přejímací ceny za nemovitosti není obchodem podle čl. 275 obch. zák.); kromě toho v souzeném případě byla vyplacena celá přejímací cena, takže není žádná položka zapsána do náhradové knihy podle § 59 a násl. náhr. zák. Předpisy zák. čís. 62/1868 a 77/1885 ř. zák. týkají se nejen úroků ze zá-půjček, nýbrž i jiných kreditovaných pohledávek (§ 1 cit. zák.); ana se měla přejímací cena zúročiti od 16. listopadu 1924, šlo o úroky podle cit. zák. a platí tu obmezení o požadování úroků. Třeba tedy nejde při přejímací ceně o zá-půjčku, jde přec o kreditovaný peníz a za kreditování byl placen zákonný úrok; úrok z úroků nebyl vyjedнан a není tudíž naň nároku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolačís soud případně dovodil (§ 503 č. 4 c. ř. s.) neoprávněnost zažalovaného nároku na zaplacení úroků z úroků, poukázav k tomu, že předpoklady, za nichž lze podle zákona ze dne 14. června 1868 čís. 62 ř. zák. a ze dne 15. května 1885 čís. 77 ř. zák. požadovati úroky z úroků, nejsou splněny a že ani podle jiných zákonných předpisů, na příklad podle čl. 291 obch. zák. žalobcův nárok není odůvodněn. Odkazuje se na důvody napadeného rozsudku. Ustanovení zákonů čís. 62/1868 a 77/1885 nebyla zrušena ani změněna a názor dovolatelů, že jich nelze použiti, ježto neodpovídají změněným poměrům, nemá opodstatnění. Odporují-li dovolatelé tomu, že jim úroky z úroků nepřísluší, ježto úroky nezažalovali, tvrzením, že o úroky žalovati nemohli, protože přejímací cena nebyla určena a výše úroků jim nebyla známa, jest uvést, že toto tvrzení neobstojí, neboť přejímací cena byla již dne 2. června 1925 v dohodě z téhož dne stanovena a co se týče výše úroků, když nebyla určena v dohodě, platila výše úroků zákonných (srovnej sb. n. s. čís. 6135, 7290).

Čís. 11266.

»Novým jméním« ve smyslu § 179 nesp. říz. jest i jmění účastníkům řízení známé, ale jimi zatajené. Bylo-li pozůstalostní jmění zatajeno

soudu pozůstalostnímu a zároveň poručenskému, není nezletilec vázán dohodou. To, že poručenský soud schválil smír, o sobě nestačí.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, Rv I 1754/30.)

Za projednávání pozůstalosti po Josefu K-ovi byl uzavřen smír, podle něhož se poručník nezletilé dědičky spokojil s jejím podílem 9000 Kč. Na místě polovice výtěžku za chmel ze sklizně roku 1923 bylo vzato do aktiv 1450 Kč. Za sporu Ck IV 207/27 byl dne 7. února 1928 ujednáán smír, podle něhož smírem »jsou vyrovnány veškeré dodnes mezi stranami vzniklé nároky a protinároky, zejména strany žalující proti pozůstalosti po Josefě K-ové«. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se nezletilá žalobkyně proti žalovanému zjištění, že trhová cena 18.500 Kč za chmelovou sklizeň Josefa K-a z roku 1923 patří do jeho pozůstalosti, že žalovaný jest povinen to uznati a trpěti, by se těchto 18.500 Kč jako dodatečně na jevo vyšlé pozůstalostní jmění dodatečně projednalo a žalovaný byl uznán povinným složiti oněch 18.500 Kč na soudě jako jmění nově na jevo vyšlé pro pozůstalost po Josefu K-ovi. O b a n i ž š í s o u d y žaloby zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

V souzeném případě jde o polovici chmelové sklizně, která připadala na zůstavitele Josefa K-a. Nesporno jest, že z tohoto chmele bylo něco prodáno Jindřichu T-ovi a menší množství (74.5 kg) za 2.900 Kč Maxu F-ovi. Ohledně chmele prodaného Jindřichu T-ovi uvádí sám žalovaný, že stržil se sklizně 1923 za veškerý chmel patřící Josefu o Josefě K-ovým, který byl prodán Jindřichu T., celkem 29.000 Kč, žalobkyně oceňuje polovici na Josefa K-a připadající na 18.500 Kč. V protokolu o projednání pozůstalosti ze dne 19. prosince 1923 jest při sepisu inventáře pod pol. XI aktiv uvedeno: »zásoby chmele a řepy v ceně 2.900 Kč, tedy polovice v ceně 1.450 Kč«. Již z tohoto přednesu jest patrné, že soudci o odevzdání pozůstalosti rozhodujícímu a dohodu dědickou schvalujícímu byla utajena převážná část ceny chmele, stržená svémocným (§ 145 nesp. říz.) zeizením pozůstalostního jmění, a že jen nepatrná částka zásob chmele byla pojata do inventáře. Jest tedy utajená část chmele pokud se týče cena za ni jméním nově najevo vyšlým. Nezáleží na tom, že nejen žalovaný, nýbrž i zákonný zástupce žalobkyně o zatajení věděli. Již v rozhodnutí čís. 7979 sb. n. s. bylo vysloveno, že »novým jméním« podle § 179 nesp. říz. jest rozuměti i jmění účastníkům řízení známé, ale jimi zatajené. Ano však ono jmění bylo soudu pozůstalostnímu a zároveň poručenskému zatajeno, není vzhledem k předpisu §§ 233 a 865 obč. zák. a § 27 nesp. říz. žalobkyně dědickou dohodou ze dne 19. prosince 1923 vázána, poněvadž dohoda co do tohoto zatajeného jmění nebyla poručensky schválena. Další otázkou jest, zda nárok žalobkyně na podíl ze jmění nově najevo vyšlého byl vyrovnán všeobecným smírem ve sporu Ck IV 207/27 ze dne 7. února 1928. Jde o dosah druhého bodu tohoto

smíru, podle něhož smírem »jsou vyrovnány veškeré dodnes mezi stranami vzniklé nároky a protinároky, zejména nároky strany žalující proti pozůstalosti po Josefu K-ově, zemřelé dne 7. března 1927«. Jde tu tedy o všeobecný smír o všech rozepřích podle druhé věty § 1389 obč. zák. Podle tohoto zákonného předpisu nelze takovýto všeobecný smír vztahovati k právům, která byla úmyslně zatajena nebo na které strany nemohly pomýšleti. Odvolací soud zjistil, že o právu žalobkyně, o které nyní jde, věděli při smíru ze dne 7. února 1928 i matka i poručník dovolatelky. Ale to ani tu nestačí k rozhodnutí sporu, neboť ujednávati generální smír jménem nezletilce lze podle § 233 a 865 obč. zák. též jen se souhlasem poručenského soudu. Tento souhlas jest podmínkou platnosti závazku nezletilky; má-li se tudíž smír vztahovati i na právo žalobkyně, by z nového najevo vyšlého jmění dostala poměrný podíl příslušející jí ze závěti, musí býti na jisto postaveno, že nebylo poručenskému soudu ono právo zatajeno. To, že poručenský soud smír schválil, o sobě nestačí. Těmito otázkami neobíraly se soudy nižších stolic, vycházejíce z nesprávného právního názoru, že stačí, že žalovaný nic nezatajil proti poručníku Václavu H-ovi, a že jsou zjištěny okolnosti, z kterých plyne, že tento zákonný zástupce žalobkyně mohl, ujednávaje všeobecný smír, pomýšleti na sporné právo. Trpí proto řízení vadou podle § 496 čis. 2 a 513 c. ř. s. a bylo zrušiti rozsudky obou nižších stolic a věc vrátiti procesnímu soudu, by řízení doplnil.

Čís. 11267.

Újmou ve smyslu poslední věty § 1311 obč. zák. není újma třetích osob, vzešlá z náhody prostředně.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, Rv I 1773/30.)

Žalobce domáhal se na žalovaném pronajímateli náhrady škody, ježto žalobcova manželka utrpěla úraz pádem na kluzském dvorku domu žalovaného. Škodu spatřoval žalobce v tom, že musel manželku ošetřovati, čímž mu ušel výdělek posluhy z nádraží do města. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Nelze sice přisvědčiti názoru žalované v dovolací odpovědi, že žalována byla jen z důvodu zavinění ve smyslu § 1295 obč. zák. a že žalobce změňuje v dovolání právní důvod žaloby, opíraje nárok na náhradu škody o předpis § 1311 obč. zák., neboť přednes žalobcův v první stolici plně stačí k úsudku, že žalobce svůj nárok proti žalované opírá i o její zavinění ve smyslu § 1311 obč. zák. Žalobce nemusel výslovně označiti zákonný předpis, o který svůj nárok opírá, stačilo, že přednesl skutečnosti podstatu jeho nároku podle jeho názoru odůvodňující. Podřadění přednesu toho pod zákonné ustanovení, bylo věcí soudu. Přes to však nelze vyhověti žalobcovu dovolání. Z předpisu § 1311 obč. zák. plyne, že ten,